

хлопа се на вратата.

— Кукуругу! Махайте се, разбойници! — извикало съ преправенъ гласъ овчарчето, но великанитѣ само се разсмѣли.

— Я гледай! — рекли тѣ. — Тукъ и пѣтле имало. — Но него ще оставимъ за после. Сега пакъ агне ще си опечемъ.

Тѣ грабнали още едно агне.

И на овчарчето останало само едничко.

— Глупавъ съмъ азъ, че се поведохъ по пѣтлешки умъ, — рекло си овчарчето и тръгнало да иска съветъ отъ другиго.

Ето насреща му магарето. Важно, важно крачи и мисли.

— Ей, мждрецо! — попитало го овчарчето. — Знаешъ ли какъ мога да стана страшенъ?

— Страшенъ ли искашъ да станешъ? Отъ това по-лесно нѣма. Направи се като мене. Отъ мене по-страшенъ нѣма. Не си ли видѣлъ, че като се разрева, всички врабци отъ плетищата се разбѣгватъ.

— Вѣрно, — рекло си овчарчето. Направило се като магаре. Сложило си дълги уши и опашка, па се върнало въ кошарата си.

Ето ги и великанитѣ идатъ. Захлопали на вратата. Сладко агне искатъ.

— Жжж, жжж — заревало овчарчето като, магаре. — Махай-

те се страхливци, лошо ви чака!

Но великанитѣ само се присмѣли.

— Охо, — завикали тѣ — и магаре имало тукъ. Хайде него после ще опечемъ. То не е много сладко.

И тѣ грабнали и последното агънце.

— Лоша работата, — рекло си овчарчето. — Сега е мой редъ. Току вижъ, че ме налупали. Не трѣбваше и по магарешки умъ да се вода.

И то тръгнало да търси отъ другиго съветъ.

Гледа насреща му единъ дѣдо. Пълно ведро съ вода носи отъ рѣката. Хемъ го носи, хемъ пѣшка. Старъ билъ вече, нѣмалъ сила. Спустнало се овчарчето да му помогне. Занесло ведрото до градинката. Взелъ дѣдото пълното ведро и го изсипалъ цѣлото върху коренитѣ на една шипка.

— Дѣдо, защо толкова се грижишъ за тая шипка? — попитало овчарчето.

— Ще ти кажа, дѣдовото. Тая шипка не е като другитѣ. Всѣки день цѣвти съ единъ голѣмъ червенъ цѣвтъ. Като прецѣфти, остава една малка червена шипка. Който я изеде, може да стане какъвто пожелае. Задето ми помогна, днешната шипка подарявамъ на тебе.